# Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 15. *Den 1. Mai 1872.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.


## Tale af Ældste John Taylor

Salt Lake City den 3die Marts 1872.

(Fra „Deseret News.")

Vi samles tilsammen Gang efter Gang for at tale, høre og overveie det, der vedrører Guds Rige og Menneskeslægtens Vel, for at styrkes, opmuntres og belæres om det, der tjener til at fremme vor Lyksalighed i Tid og Evighed.

Som et Folk ere vi i mange Henseender helt forskjellige fra den Verden, der omgiver os. Vore Ideer, vor Tro og Opfattelse af Guddommen er ganske anderledes end vore Medmenneskers i Verden. Vi have vore Grunde herfor; de Andre have maaske deres Grunde. Vi stille Gud og hans Tilbedelse som det Fornemste, der har Krav paa vor Opmærksomhed, og da vi ansee os selv som udødelige Væsener saavel som dødelige, og da vi ere Part baade af Tiden og Evigheden, af Fremtiden saavel som af Nutiden, har det i Aarenes Løb altid været vor Stræben at danne os korrekte Begreber om det, der vedkommer vort evige Vel. Under denne vor Stræben have vi dog ikke søgt at smigre vore Medmennesker for derved at vinde deres Velvillie. Vi vide, at Menneskene ere meget uenige i deres Anskuelser om disse Emner, og selv om vi skulde ønske det, kunde vi ikke følge dem i deres Meninger, fordi de selv ere indbyrdes uenige. Derimod have vi efter bedste Evne søgt at vinde den Almægtiges Velbehag og en god Samvittigheds Bifald, thi i religiøs Henseende have vi kun med disse to at skaffe.

Vi indsee, at vi ere delagtige i et Værk, som storligen vedrører os og vort Afkom i utallige Generationer, et Værk, som omfatter baade de Levende og Døde. Da vi altid have Herrens Frygt og evige Kjendsgjerninger for Øie, søge vi bestandig at beherske vore Handlinger og

indrette vor Vandel paa en Maade, som kan vinde alle retsindige Menneskers gode Omdømme, ja selv Englenes — saa at de Gode og Dydige, som have levet paa Jorden, og alle Gode og Dydige, som herefter ville leve paa Jorden, maae see paa os med Glæde, thi da vi betragte os selv som evige Væsener, er det en Selvfølge, at Ting, der vedkomme Evigheden, have langt større Værd i vore Øine end de flygtige, forgængelige Ting, der vedrøre Tiden og Kjødet.

Een Ting, omtalt i Skriften, lærer Erfaring os, er bogstavelig sand: „Det er Mennesket beskikket engang at døe.“ (Heb. 9, 27.) De myldrende Millioner, som nu leve paa Jorden, have kun været her nogle faa Aar og ville kun blive her en ganske kort Tid endnu, og ligesom den nulevende Slægt har afløst de Millioner, der levede før os, saaledes ville endnu ufødte Millioner komme efter os og indtage vor tomme Plads, og da vi troe paa Evigheden — paa fremtidig Belønning og fremtidig Straf, paa fremtidig Ophøielse og fremtidig Fornedrelse, og da det er vor Tro, at dette Liv kun er en Forberedelsesstand, ansee vi det som vor Pligt at handle som vise og forstandige Fornuftvæsener og at indrette vor Vandel efter den høie Stilling, vi indtage for Gud og hans Engle.

Vi lade os ikke, som saa Mange i Verden, nøie med blotte Theorier, fordi denne eller hiin Lærde eller dette og hiint Fakultet har sagt os, at det var sandt; vi rette os ikke efter noget Menneskes Udsagn. Vi have ingen særegne Læresætninger at indføre, ingen nye Theorier at skaffe Indpas. Da vi leve midt i Verden, ere omgivne af Naturens Gjerninger og vandre saa at sige i den store Elohims Nærværelse, ønske vi at ilegne os al Sandhed saavel som Alt, der er beregnet paa at ophøie og forædle Menneskene, og derfor, hvorsomhelst vi finde Sandhed, ligemeget fra hvad Kilde den kommer; er og bliver den en Deel af vor Religion, af vor Politik, af vor Filosofi eller hvad I ønske at kalde det.

Vi ere modtagelige for al Sandhed af hvad Natur den end er; vi søge efter den som en kostbar Skat. Vi ønske at gjøre nyttig Brug af al den Kundskab, Gud giver os, og stræber at erhverve os al den Kundskab, han har givet til Andre; vi bede ham bestandig at give os sin Villie tilkjende angaaende saadanne Ting, som ere bedst tjenlige til at fremme vor og alle Menneskers Lyksalighed. Om der findes noget godt Princip, som vi endnu ikke kjende, da ønske vi at lære det; om der findes Noget paa Videnskabernes Gebet, som vi endnu ikke forstaae, ønske vi at faae Kundskab derom; om der er nogen Gren af Filosofien, som kan udvikle Menneskehedens Vel, og som vi endnu ikke have annammet, da ønske vi at komme i Besiddelse af samme; om der findes nogle gode Principer i Statsstyrelsen og Politiken, som vi endnu ikke have faaet Øie paa, lær os dem; og om der findes nogen theologisk Sandhed eller noget religiøst Princip, som vi endnu ikke have lært, bede vi vore Medmennesker og Gud vor evige Fader om at oplyse vor Forstand, saa vi kunde gjøre dem frugtbringende som Dele af vor Religion. Vor Tanke vilde gjerne omfatte hele Universet og tilegne sig Alt hvad der har Navn af Lys, Liv og Kundskab, det være sig af denne Verden eller den tilkommende.

Intet Menneske eller Fakultet har nogensinde betegnet hvad Vei vi skulle vandre paa i denne Henseende. Der findes intet Dogma, ingen Theori i den ganske Verden, uden de kunne henføres til den evige Sandhed. Hvor omhygge-

lig vi forske, prøve og undersøge enhver Ting, der kommer under vor Iagttagelse, ville vi dog altid gjøre den glade Opdagelse, at de ere Dele eller Part af det Religionssystem, som vi have annammet. Vi ere fuldkommen villige til at Andre lade sig regjere efter menneskelige Principper og Theorier, hvis de ønske det, men vi have ingen Tillid til dem. Andre kunne dyrke hvad Gud, de ønske, og paa hvad Maade de finde for godt, det vedkommer ikke os; det bliver en Sag mellem dem og deres Gud. Vi kunne nok i mange Tilfælde ansee deres Færd som Daarskab, men hvis de ere fornøiede dermed, saa for os gjerne. De nære maaske lignende Meninger om os. Men vi føle for vort Vedkommende, at vi, med Hensyn til Moralitet og Religion, have viet os til en hellig Sag, og eftersom Menneskene trods deres forenede Visdom og Forstand have forfeilet Grundlæggelsen af gode, ophøiede og lyksaliggjørende Systemer, er det vor Overbevisning, at der lever et Væsen i Himlene hisset, som vaager over Menneskenes Syssel paa Jorden, som i sin Almagt styrer, leder og ordner deres Anliggender, ligesom han ved sine evige Love regjerer al Naturen og hele Stjerneverdenen. Medens vi tilstaae Andre Ret til at tilbede denne Gud paa hvad Maade somhelst, forlange vi den samme Rettighed af Andre, og stolende paa Billigheden af dette Forlangende have vi taget os den Frihed at handle derefter.

Der er to Ting, jeg altid har sagt, jeg vil gjøre, og jeg har isinde at udføre det, det gjælde Liv eller Død. Det Ene er, at dyrke Gud, som mit Hjerte tilskynder mig, og det Andet, at votere for hvem jeg vil. Der er en Frihedsfølelse nedlagt i Menneskenes Bryst, og ingen Magt har endnu været istand til at udrydde samme. Af denne Grund tage vi os den Frihed at troe paa Bibelen, hvad vore kristne Venner i Verden da ogsaa paaberaabe sig at gjøre. Vi læse i denne hellige Bog, „at hellige Mænd talte som Guds Aand drev dem." Dette kan synes underlig for Mange, men det er ikke destomindre sandt; hvis de ikke bleve drevne af Guds Aand, hvorledes blev saa Bibelen til? Hvorledes lære Menneskene i vore Dage hvad der hører Gud til? Hvem har givet dem Kundskab om Englene, Himlen, Helvede og Guds Planer med vor Jord og dens Indbyggere? Hvem aabenbarede dem Noget angaaende fremtidig Belønning og Straf? Hvorledes bleve Nutidens Theologer bekjendte med disse Principer? De sige: gjennem Bibelen. Men den Bibel vilde aldrig have existeret, hvis hine hellige Mænd i Oldtiden ikke havde talt som Guds Aand drev dem. Hvis Mænd i Fortiden ikke havde modtaget Aabenbaringer fra det Høie, hvis Engle ikke havde betjent dem, hvis ikke det mørke Slør, der skjulte Fremtiden, var bleven borttrukket fra deres Aands Øine, saa de derved kunde see og bedømme Guds Hensigter, som de udfoldede sig i de kommende Tider, hvis saadanne „gamle Daarer", som man kalder dem, ikke havde levet, vilde vi ingen Bibel have havt, ei heller nogen Kristendom og Intet til vor Veiledning, det vil sige, saavidt Optegnelser angaaer. Dersom Himlene altid havde været som af Kobber, hvad Mange gjerne ville tvinge os til at troe nu, og hvis Gud havde været døv for Menneskenes Bønner, vilde vi i denne Tid ikke havt nogen kristen eller mosaisk Religion, der giver Kundskab om Gud og hans Planer.

I denne oplyste Slægt, der har udmærket sig saa overordentlig ved sin Splidagtighed i Meninger, Begreber, Theorier og Dogmer og hine Tusinder af kjæv-

lende Religionspartier, er man i egen Indbildning langt visere end den Mand, som i gamle Dage sagde, at der kun var „een Tro, een Daab, een Gud, som er over Alle, ved Alle og i Eder Alle." Folk i vore Dage synes at troe, at den Religion, man havde i hiin Tid, kunde til Nød gaae an i en mørk og barbarisk Tidsalder, men i vore Dage ere vi saa oplyste, saa dannede, saa filosofiske, at vi staae langt forud for hine „gamle Daarer," som talte med Gud og omgikkes med Engle. Jeg har ofte sagt og vil gjentage det nu: „Herren bevare mig fra den Oplysning, den Fordærvelse og de Onder, som herske overalt i Verden paa denne vor Dag, og giv mig Noget af den Religion, som hine hellige Mænd havde, der talte, som de bleve drevne af den Hellig Aand."

Jeg skulde lide at omgaaes med saadanne Mænd, som Gud vilde tale med, som Engle vilde besøge, som Himlene oplodes for, som kjendte Guds Hensigter, som forstod Øiemedet med Verdens Tilblivelse, Menneskets Tilværelse og fremtidige Bestemmelse som et evigt Fornuftvæsen. Jeg ønsker at vide, hvorfra jeg er kommen, hvad jeg skal her, og hvad min Opgave er i Livet. Jeg ønsker at vide Noget om den Klode, paa hvilken jeg lever, Hensigten med denne prægtige Skabelse, der omgiver mig, og om der er nogen Gud, som styrer og hersker over Universet, ønsker jeg at faae Noget at vide om ham, thi „dette er jo det evige Liv, at kjende den eneste sande Gud." Hvis der gives en Religion, som kan give mig Oplysning om disse Ting, det er en Religion for mig; et System, som ikke formaaer dette, vil jeg ikke give et Straa for.

Lad kuns Folket juble over deres Kristendom, deres Filosofi, Moralitet, Forstand og indbildte Overlegenhed, jeg ønsker blot at faae Kundskab om Gud og hans Love, det vil sige, den evige Sandheds Grundsætninger, saa jeg kan lære at frelse mig selv og mine Efterkommere og erholde saadanne Forjættelser af Gud, som Abraham fik ikke blot for Tiden, men for al Evighed. Som et evigt Fornuftvæsen er dette nogle af de Tanker og Reflektioner, som røre sig i mit Sind, og jeg kan ikke stilles tilfreds med Mindre. Lad Andre nøies med at sidde paa en Sky og synge sig ind i evig Herlighed, som de sige; og lad dem tilbede en Gud uden Legeme, Dele og Lidenskaber, eller gaae til en Himmel „udenfor Tid og Rum;" jeg ønsker at komme, hvor Abraham, Isak, Jakob, Jesus og Apostlerne ere, hvilke modtog Aabenbaringer fra Gud uden at skamme sig derover, eller som en af Apostlerne udtrykker sig: „Gud bluedes ikke ved at kaldes deres Gud, thi han har beredt dem en Stad. (Heb. 11, 16.) Jeg ønsker at søge efter noget Virkeligt — „en Stad, der har Grundvold, hvis Bygmester og Forarbeider er Gud," (11, 10.) den Stad, som en af hine hellige Mænd saae i et Syn, da han befandt sig under den Almægtiges Inspiration, ifølge Bibelens Vidnesbyrd.

Vi stræbe først og fremmest at forbedre os selv og dernæst ved Guds Hjælp at forbedre Verden, hvori vi leve. Vi vide fuldt vel, at dette ikke er nogen populær Opgave, men det gjør intet til Sagen for os. Hvad os personlig angaaer, kjende vi vort Standpunkt, og om vore Medmennesker i Verden ville annamme vore Lærdomme, bliver deres og Vorherres Sag. Vi og hele Verden ere i hans Haand, og han vil undervise, styre, raade og lede os Alle efter sin velbehagelige Villie og ikke efter mine, Eders eller Andres Theorier. Al Jordens Dommer vil yde Enhver sin Ret.

Dette Folk kjender nøiagtig sin Opgave og veed hvad Plads det indtager, enten Andre kjende det eller ei.

Hvad har bragt Eder ud fra Nationerne til disse Bjerge? Jeg taler nu til de Sidste-Dages Hellige, Eder, som hørte Evangeliet i de forskjellige Lande, hvorfra I ere komne. Da vore Ældster kom og prædikede for Eder, var det ligesom med Paulus fordum: deres Ord og Prædiken vare ikke i menneskelig Viisdoms overtalende Ord, men i Aands og Kraftes Beviisning, og deres Aand og Vidnesbyrd fandt Gjenklang hos den Aand, som boede i Eders Bryst, og I hilsede deres Vidnesbyrd som et Budskab fra det Høie, og I adlød det. I gik ned i Daabens Vande, trods al den religiøse Verdens Haan og Spot, og under Indflydelsen af Sandhedens Ild imodstod I alle Angreb. Under Indflydelsen af den samme Aand ere I hjemsamlede til disse Dale. Eders Tro var grundet paa Aabenbaring fra Gud; Budskabet, I annammede, var, at Gud havde talt fra Himlen til Jorden, at Engle havde atter viist sig, at det evige Evangelium var gjengivet i al sin Fylde, Rigdom og Kraft, og at der var Leilighed for Enhver at kjende Ægtheden af dets Principer. I troede og annammede disse Principer, I adlød dem og lod Eder døbe i Vandet til Syndernes Forladelse, I ere alle døbte med een Daab, ere alle blevne deelagtige i samme Aand og ere her under den samme Indflydelse og Ledelse. Vi ere ikke her i denne Dag paa Grund af vor egen Viisdom, ei heller ifølge verdslig Viisdom; ikke fordi Joseph Smith, Brigham Young, Apostlerne eller Andre have lokket os dertil, men fordi den Almægtige har inspireret os med sin Aand, og fordi hans Kraft ledsagede hans Tjeneres Administrationer. Derfor have I et uafhængigt Vidnesbyrd for Eder selv om Sandheden af det Værk, I have annammet. Som Følge af denne Kundskab paahviler der os et stort Hverv, vedrørende baade os selv, vore Efterkommere og vore Forfædre, idet vi maae handle som Frelsere paa Zions Bjerg, opføre Templer for Herren og forrette Evangeliets Ordinancer i samme og i det Hele vaage over Menneskehedens Vel. Dette er vor Mission.

Der kommer undertiden Folk iblandt os, som ansee os for Daarer og troe, at de kunne forbedre Tilstanden her i Landet storligen. De have havt riig Leilighed til at prøve deres Dygtighed i Verden, hvorfor have de ikke forbedret den? Der er Rum og Leilighed i Overflod for enhver Filantrop, Filosof og Theolog i Verden til at øve deres Evner andre Steder end netop her. Man kaste sit Blik allevegne i Verden og hvad finder man? Fordærvelse, Synd, Last, Hykleri i alle Grader og Skikkelser, saavel i de religiøse som i de politiske og sociale Kredse. Der er en viid Mark for Menneskevennerne og Reformatorerne at virke i og gjøre Godt. Tag kuns fat! Sæt de Forenede Stater i Orden; reguleer England, Frankrig og Tydskland; rens og ordn de civiliserede Nationer først, kom saa bagefter og tal med os; men indtil vi see bedre Frugter af Civilisationen end dem, man forsøger at indføre hos os, frabede vi os deres Hjælp. Vi saae nok af Verdens Raaddenhed, før vi udvandrede til disse Dale, og de Exempler, man i den seneste Tid har viist os i denne By, ere for oprørende, for nedværdigende og skjændige for enhver finfølende Mand og Kvinde at røre ved. Er det Frugterne af den saa høit lovpriste Civilisation? Gud bevare os fra den! Vi have bedre Formaal, renere Følelser, og ædlere Principer end som saa. Jeg pleiede at troe paa det gamle

Skriftsted, at en ureen Kilde kan ikke give reent Vand, at et daarligt Træ kan ikke bære god Frugt, og at man skal kjende Træet paa dets Frugter, og jeg troer en heel Deel derpaa endnu. Ja, jeg føler som en af Guds Tjenere fordum, da han var iſærd med at opføre Jerusalems Mure; da man gjorde Indvendinger mod ham, svarede han: „Hindr mig ikke, det er en stor Gjerning, jeg udfører."

Vi føle ligesaa; vi ere ifærd med at udføre en stor Gjerning; vi søge at udarbeide vor egen og vore Venners Frelse, vore Forfædres og vore Efterkommeres, ja vi arbeide for hele Verdens Opreisning og Frelse, „hindr os ikke." Gaa Eders egen Vei, mine Venner, tilbed Gud som I bedst synes, og følg Eders egen Lyst, hvis I ønske det. men forgrib Eder blot ikke paa andre Menneskers Rettigheder og træd ikke Landets Love under Fødder. Det er alt vi forlange. Jeg læste engang et Digt af en meget ivrig Protestant, som han havde sat over en offenlig Bygning: „I dette Huus indkomme Jøde, Græker, Atheist, ja Alle undtagen Katholiker." Men jeg siger, lad Katholiken ogsaa komme, lad Jøder, Græker, Muhamedanere, Hedninger, Vantroe og Troende og hele Verden komme. Hvis Gud lader det regne over Gode og Onde og lader sin Sol opgaae over Retfærdige og Uretfærdige, har jeg ikke det Mindste derimod. Vi ville indromme Enhver eens Rettigheder og Privilegier med os og alle Mennesker, og som jeg for sagde, vi ønske at blive underviste om alt hvad der kan uddanne, opløfte og forædle Menneskeheden. Andre kunne naturligvis gjøre som de behage.

Til de Hellige vil jeg sige: den Religion, I annammede for fem, ti, tyve eller tredive Aar siden, er ligesaa sand idag som dengang; den er liig sin Ophavsmand, „den samme igaar, idag og til evig Tid." Vi have ikke forandret vor „Operationsbasis," som man siger i Krigssproget. Vi søge kun efter Sandheden, og saa snart vi finde en Sandhed, den være aabenbaret ved Gud, Engle eller Mennesker, saa annamme vi den og gjør den til Part af vor Religion.

Ingen behøver at ængstes ved hvad der er skeet her, eller for hvad der vil skee. Intet er Nyt eller Uventet. Det er kuns en Smule Mere af det samme Stof, vi have maattet trækkes med i de henrundne Aar, og som Folk altid har lidt under. Man taler saameget om vor Moralitet, vor Vandel o. s. v. I en Samtale, jeg forнylig havde med en Dommer fra Montana, sagde jeg, at jeg havde været Dommer i Probate-Retten i Utah County, det største næst efter Salt Lake County, og i Løbet af to Aar havde jeg kun een kriminel Sag at behandle, nemlig et ubetydeligt Tyveri, og tre civile Sager, af hvilke de to afgjordes i Mindelighed. Jeg spurgte ham derpaa: Hvordan har De det i Montana? „Medens jeg var Probate-Dommer deroppe i samme Tidsrum, havde jeg henved fiirsindstyve Sager, af hvilke de fleste gjaldt Drab." Kunde alle disse Mord begaaes af Andre end Guvernøren og Borgmestrene deroppe? Hvorfor beskyldte man ikke disse Mænd derfor, ligesom man har gjort med vore Ledere i dette Territorium? Jeg skal sige Eder een Ting: jeg vilde langt hellere være en Ven og Broder af disse Mænd, man udskriger som Mordere her, end at være en Omgangsfælle af disse Skraalhalses mest hædrede Mænd, og det samme vilde hele dette Folk. (Forsamlingen raabte Ja!)

Intet andet Sted i Verden kan opvise en lignende Beretning i juridisk Henseende som Utah, og ingen anden Stat er bleven saa godt bestyret i finan-

siel Henseende. Vor Hovedstad er uden Gjæld; alle vore Byer ere frie for Gjæld, ja hele vort Territorium er gjældfrit. Hvilket andet Sted kunne I udpege mig som værende i samme Tilstand? Ikke sandt, vi ere nogle rigtige Daarer heroppe! Men vi ønske nu ikke at faae saadanne Borgmestere og Guvernører, som man f. Ex. har nede i New York. Vi kæmpe for Sandhed og Ret, Ære og Retskaffenhed, samt for Mænd, der ville arbeide for det Folks Vel, blandt hvilket de leve.

Hvem ere de Mænd, som man nu trækker frem for Domstolene? Der er Brigham Young for Exempel. Jeg har reist med ham Tusinder af Mile og prædiket Evangeliet uden Godtgjørelse. Hvori har han forseet sig? hvem har han fourrettet? Kan Nogen udpege mig Nogen? Nei ikke En. Jeg har været sammen med ham offentlig og privat under alleslags Kaar, og jeg kjender hans Hjerte. Jeg veed, det er den sorteste Bagvaskelse, man har gjort ham til Gjenstand for, og hele dette Folk veed det ogsaa.

Nuvel, hvad skulle vi saa gjøre? Kun hvad der er ret. Selv Menneskets Vrede skal prise Herrens Navn. Han holder baade os og vore Fjender i sin Haand, og han vil styre, lede og ordne alle Begivenheder efter sin velbehagelige Villie, og ingen Magt i denne By eller i de Forenede Stater kan skade os; jeg profeterer det i Israels Guds Navn. (Forsamlingen raabte Amen.) Herren vil styre dette Folks Skjæbne, Israel vil seire og fryde sig og Guds Rige blive grundfæstet. Den Almægtiges Kraft vil aabenbares, hans Værk udfoldes og gaae fra Seir til Seir, indtil „Riget og Rigernes Storhed under al Himlen bliver Guds og hans Salvedes" og Kristus bliver Eneherster over hele Kloden.

Maa Gud hjælpe os til at være trofaste for Kristi Skyld. Amen.

---

# Skandinaviens Stjerne.

---

## Den 1ste Mai.

Fra „Millenial Star" optage vi Følgende om

### Tiende.

Vi have længe anseet den Sidste-Dages Hellig, der holder Tiende-Loven for en Prøve eller ubehagelig Pligt, som En, der kun har et meget indskrænket Begreb om Frelsnings-Planen og meget fattig i Troen paa Evangeliet. Os forekommer det, som et uvurderligt Privilegium at regnes værdige til, paa hvilkensomhelst Maade, det være sig ved vore Midler, Talenter eller endog vort Liv at fremme det store Værk — Menneskets Frelse; ikke at vi, endog for et Dieblik, indbilde os, at det hellige Væsen, til hvem hører, ikke alene Jorden med dens Fylde, men hvis Rigdoms Væld udbreder sig i det Uendelige og herliggjører Tusinde Verdener, behøver vor svage Hjælp; men vor Glæde er grundet paa hans Nedladenhed i at tillade os saaledes at vise vor Kjærlighed til ham og vor Hengivenhed for hans Sag.

Det synes næsten, som om Tiende-Loven er en Prøvesteen for mangen Helligs Tro, Nogle, der erklærer, at alle jordiske Ting ere som Intet at regne i Sammenligning med de himmelske, blive helt bestyrtede ved Tanken om, at Herren skulde

samtykke i at modtage en Tiendedeel af deres Fortjeneste, og til Gjengjæld love dem, som lyde denne Lov, Velsignelser i Overflodighed. Forgjæves lyde Malakiæ Ord i deres Oren: „Mon et Menneske skal berøve Gud? men I berøvede mig og sagde: hvormed berøvede vi dig? med Tienden og Opløftelsen. I ere ved min Forbandelse forbandede, fordi I berøvede mig, ja, det ganske Folk. Fører al Tienden til mit Forraadshuus, og lader Spise være i mit Huus, og lader dem dog prøve mig derved, sagde den Herre Zebaoth, om jeg ikke skal aabne Eder Himmelens Sluser og udgyde Eder Velsignelse, indtil I have ikke Nok at tage udi. Og jeg vil skjælde og straffe Æderen for Eders Skyld, at den ikke skal fordærve Eder Frugten paa Landet; og Viintræet skal ikke være Eder ufrugtbart paa Marken, sagde den Herre Zebaoth. Og alle Hedningerne skulle prise Eder salige; thi I, I skulle være et behageligt Land, sagde den Herre Zebaoth." Forgjæves henledes deres Opmærksomhed paa en Aabenbaring given i denne Uddeling, hvori der siges: „See, nu hedder det i Dag (indtil Menneskens Søn kommer) og sandelig det er en Dag til Offer, en Tiende Dag for mit Folk; thi den, som har betalt Tiende, skal ikke opbrændes (ved hans Tilkommelse); thi efter i Dag kommer Opbrændelsen. Dette er at tale efter Herrens Viis; thi sandelig siger jeg, i Morgen skulle alle Hovmodige og hver, som gjør Ugudelighed, være som Halm, og jeg vil opbrænde dem; thi jeg er den Herre Zebaoth, og jeg vil ikke spare Nogen, som bliver tilbage i Babylon. Dersom I derfor troe mig, ville I arbeide, medens det hedder i Dag." Forgjæves erindrer man dem om Salomos Udsagn: „Der er den, som udspreder, og ham tillægges ydermere, og der er den, som holder tilbage Mere, end Ret er, dog kun til Mangel." Alle disse Vidnesbyrd om Guds Villie ere utilstrækkelige for at overbevise Saadanne, at der er nogen Nødvendighed for dem at adlyde denne Lov, og endskjøndt de ere villige nok til at erholde de Trofastes Belønning, er deres umættelige Higen efter Herrens timelige Gaver saa stor, at den forblinder deres Øine og forhærder deres Hjerter, saa de forsømme deres Pligt mod den store Giver.

De Vantroe ville maaske latterliggjøre den Tro, at Velsignelser, baade timelige og aandelige, ville tilflyde dem, som betale Tiende; men vi have lagt Mærke til og seet Beviser paa, at ogsaa i denne Henseende ere Herrens Ord sanddrue. Vi spørge vore Læsere, hvo ere i Almindelighed de, der Aar for Aar indsamles til Zion? De ere Saadanne, som vare mest punktlige i at betale deres Tiende. Hvo ere de, der vedblive at fryde sig i Zions Velsignelser, efterat de ere komne til Efraims Dale? De, som vedblive at overholde denne Lov. Er det dem, som kun adlyde dette ene Princip? Nei ingenlunde; thi kun at efterleve eet enkelt Princip kan ikke forskaffe den Fylde af Lys, Kundskab og Tro, som bliver en sand Hellig tildelt. Vi skulle leve ved ethvert Ord, som udgaaer af Guds Mund, og hvis vi ikke leve efter hans Ord og adlyde denne Lov, fattes vi, og ville ikke opnaae Velsignelsen. Angaaende dette Punkt er der meget passende skrevet: „Den Lykke og Velstand, som de Hellige nyder, kan ikke tilskrives noget enkelt Princip i Evangeliet, thi ethvert af dets Principer ere nødvendige, eiheller til nogen særegen Lærdom eller Skik, men til Fuldkommenheden af Systemet, som et Helt, der er saa vel skikket til at forøge Menneskenes Lyksalighed. Dog er der visse Resultater, som nødvendigvis følge Udøvelsen af visse Principer, hvilke i Særdeleshed egne sig for Folkets Udvikling og Fremadskriden, til denne Klasse høre Tienden og Indvielsen. Vare disse ikke blevne

aabenbarede, vilde Kirken langtfra ikke indtaget den Stilling, som den nu gjør. Vi nævne begge disse Principer; men i Virkeligheden burde vi kun hentyde til Tiende, thi Indvielsen er kun bleven tildels adlydt, og det kun af nogle Faa, saa at Følgerne af at adlyde dette Princip, ere endnu ikke saa fremtrædende, derimod har Tiendeloven været aabenbaret og efterkommet i mange Aar, og et af dens Resultater har været at gjøre os til et langt mægtigere Folk, end man paa nogensomhelst anden Maade kunde forventet af et Samfund, saa faa i Antal og stedte i saadanne Omstændigheder."

Det kunde maaske indvendes, at Aarsagen til, at de emigrere først, som betale mest Tiende, er den, at de have mest af denne Verdens Goder; men dette er ikke Tilfældet. Vi føle os overbeviste om, skulde vi udspørge enhver Conference-Præsident i Missionen, vilde de bekræfte vore Ord, at de, som ere mest gavmilde imod Herrens Værk, blive hurtigst indsamlede, og at Aar for Aar emigrere deres bedste Tiendeydere, men om vi undersøge Sagen endnu videre, ville vi erfare, istedetfor at de Rigeste give mest til at understøtte Herrens Værk, er tvertimod det Modsatte Tilfældet. I Almindelighed er det de Fattige, som bidrage mest til Guds Riges Fremme, det er dem, der besidde Aanden af deres Religion, det er dem, som indsamles til Zion, og saa længe de bevare denne Aand, er det dem, der blive mest velsignede med himmelske og jordiske Goder. Men desværre hænder det sig undertiden, endogsaa her tillands, at en Mand, som med Glæde betalte sin Tiende, medens hans Daglon var kun ringe, er bleven for fattig til at betale den, naar hans Fortjeneste er bleven større; ligeledes er det gaaet med Nogle, som ere reiste til Zion, saalænge de vare betrængte med Fattigdom i de gamle Lande, vare de villige til at gjøre enhver Opoffrelse for Herrens Sag; men saasnart han velsigner dem i et mere begunstiget Land, og der blive mere velhavende, end de havde nogen Udsigt til at blive i deres Fødeland, forglemme de Herren og hvad de skylde hans Gjerning, og Nogle blive hovmodige, ja endog løfte deres Haand mod Gud og hans Salvede.

Endskjøndt vi ere overbeviste om, at den, som holder Tiendeloven, vil erholde Velsignelser i et rigt Maal, stole vi ikke paa, at den, som nødig gjør det, eller maaske dreven af Frygt for Følgerne af at være ulydig mod denne Lov, vil høste Belønningen. „Herren elsker en glad Giver", men han har ikke Velbehag i den Gave, som gives ugjerne. Vi troe ikke, at Tiende vil bringe nogen Velsignelse, medmindre den ydes med Redebonhed, og derfor ønske vi ikke, at Nogen skal tro det er vor Mening, at de Hellige skulle tvinges til at betale den; men vi haabe, at Ældsterne ikke ville forsømme at belære de Hellige paa en tydelig og kjærlig Maade om deres Pligter i saa Henseende. Vi burde ikke skamme os ved at forkynde det, som Herren har aabenbaret for sine Skabningers Frelse, eiheller burde vi, fordi der engang blev saa meget talt paa denne Gjenstand, helt undlade at berøre den nu. Lad de Hellige af deres egen frie Villie efterleve dette Princip i Tro og Tillid og Guds Velsignelse vil visseligen følge deres Lydighed.

---

# Konference-Møde i Kjøbenhavn

den 30te og 31te Marts og 1ste April.

---

Overværedes af Missionspræsident Knud Pedersen, Ældsterne P. O. Thomassen og A. H. Lund, Konferencepræsidenterne P. F. Madsen fra Kjøbenhavn, P. Dehlin fra Skaane, C. Madsen fra Aarhuus, J. H. Jensen fra Aalborg og N. P. Pedersen fra Odense samt en stor Mængde Hellige og Fremmede. Forstanderne for de forskjellige Grene aflagde særdeles interessante Beretninger om deres Virkekredse. Konferencen var inddeelt i 8 Grene. De Hellige følte ialmindelighed villige til at lyde de Raad og Lærdomme, Herrens Tjenere give dem, efterleve deres Religion og virke for dens Udbredelse blandt Menneskene baade ved Ord og Exempel. Gjennem Vinterens Løb havde Brødrene arbeidet ufortrødent med at sælge Skrifter, holde Forsamlinger og i private Samtaler at gjøre Evangeliets Principer bekjendte, og de nærede det Haab, at den Sæd, de havde saaet, maatte være falden i god Jord og med Tiden bære gode Frugter. Udsigterne for Værkets Fremme var paa flere Steder ret lovende, medens det syntes i andre Dele af Konferencen, som om Folkets Ligegyldighed for Alt, hvad der hører til deres Sjæls Frelse, dannede en uigjennemtrængelig Vold mod Evangeliets Budbærere, som Følge heraf havde Fremgangen ikke været saa stor paa disse Steder som paa andre, hvor ikke saa Faa vare tillagte, der var saaledes døbte 22 paa „Vest" Gren og 18 i Kjøbenhavn siden sidste Konference.

Præsident P. F. Madsen bevidnede Beretningernes Sandhed og roste Brødrene for den Nidkjærhed, de havde lagt for Dagen i Udførelsen af deres Pligter. Da Sommeren, paa Grund af Folkets Travlhed, ikke egner sig saa godt for Missionærernes Virken som Vinteren, ansaae han det bedst at løse en Deel af dem, saa at de ved timeligt Arbeide kunne fortjene Midler til at sætte dem istand til igjen næste Vinter at offre deres Tid i Herrens Tjeneste. Ligeledes fandt han det viist at forflytte nogle af Forstanderne til andre Grene. Brødrene fra Zion og Andre talede til Trøst og Opmuntring for de Hellige og aflagde et kraftigt Vidnesbyrd om Mormonismens Sandhed for de mange Fremmede, som lyttede med spændt Opmærksomhed til hvad der blev sagt. Herrens Aand var udgydt i et rigeligt Maal over Forsamlingen og en ypperlig Orden herskede.

Imellem Formiddags- og Aften-Forsamlingerne om Mandagen mødte Søndagsskole-Eleverne. Den Lethed, hvormed Børnene besvarede en Mængde Spørgsmaal af Bibelen, Mormons Bog og „Vor Kirkes" Historie, gjorde et overraskende Indtryk paa de Tilstedeværende, der tillige bleve ikke lidet forbausede over deres Fremskridt i Sang og Engelsk. Efterat Katekisationen var tilende, uddeeltes en circa 70 Præmier, som Forældrene havde givet til Børnenes Opmuntring.

O. F. Due,
Skriver.

---

# Korrespondance.

Danmark.

Aarhuus, den 22de April 1872.

Ældste A. H. Lund.

Kjære Broder.

Jeg vil i denne Morgenstund sende Dig nogle Linier om vort Besøg til dette Sted. Vi havde det deiligste Veir paa Reisen, endskjøndt det var temmeligt kjøligt, hvorfor Br. Thomassen og jeg gik tidligt tilkois og søgte i Drømmenes Land at glemme, at vi flod paa Toppen af det forræderiske Vand, som for nylig havde krævet saa mange Offre. Hvorvidt dette lykkedes for Br. Th. veed jeg ikke, men jeg sov trygt, indtil Broder Christian Madsen fra Aarhuus kom ombord og purrede os ud Kl. 4 om Morgenen. At vi bleve modtagne med største Hjertelighed af vore Søskende her, er vist unødvendig at fortælle; jeg behøver kun at minde Dig om dit eget Besøg her for ikke lang Tid siden. Samme Dag vi ankom, afholdt vi to prægtige Forsamlinger i vort Lokale i Studsgade, hvilket var smykket med Grønt og i det Hele taget gjorde et festligt Indtryk. Dagen efter havde vi leiet et større Lokale oppe i Byen, hvilket ligeledes var prydet med Guirlander af Grønt. Her havde vi Forsamlinger Kl. 10 og 2, og om Aftenen atter Forsamlinger i Studsgade. En fortræffelig Aand herskede; Brødrene talte med Liv og Begeistring om de Sidste-Dages Værk og bare kraftige Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Forsamlingerne vare fyldte til Overflod med Hellige og Fremmede, som med lykkelige Ansigter lyttede til Brødrenes Foredrag.

Denne Konference befinder sig i en meget god og trivelig Tilstand, og det er mig en Fornøielse at kunne stadfæste min tidligere udtalte Mening, at Br. Madsen er den rette Mand paa det rette Sted. Brødrene, der have arbeidet som Missionærer, have virket med utrættelig Flid, og de have holdt sig rene og ubesmittede fra Verdens Daarskaber og Synd. Det er i Sandhed forfriskende at træffe sammen med saamange unge, ustyldige Mænd, især i en Tid, hvor Usædeligheden gaaer over alle Grændser, og paa Grund af deres Reenhed have de ogsaa neddraget Guds Aand over sig, hvilket røber sig baade i deres Tanker, Ord og Handlinger.

Der er tillagt denne Konference 58 ved Daab i det sidste halve Aar. De Hellige føle varmt for Herrens Sag og ere taknemlige for det Lys, de have annammet; deres eneste Bekymring er, hvorledes de skulle komme bort fra Babel og hen til Guds Zion i det fjerne Vest. Folk i Verden tage storligen feil, naar de sige, at vi udsende Missionærer for at lokke Menneskene at udvandre til Utah; Tingen er vi have mere Møie med at holde dem tilbage.

Iaften tage vi en Tour til Veder og imorgen til Sleth, hvor Forsamlinger ere bestemte og Onsdag Aften afholdes atter Forsamling i Aarhuus, Torsdag og Fredag i Randers og Lørdag og Søndag i Aalborg. Du kan heraf see, at vi benytte Tiden paa bedste Maade, og det er mit Haab, at vort Besøg maa være de Hellige til Trøst og Opmuntring.

Modtag min og Brødrenes bedste Hilsen til Alle i Nr. 14.

Din Broder i Pagten
K. Peterson.

Aarhuus, den 22de April 1872.

Ældste A. H. Lund.

Kjære Broder.

Da vi nu ere færdige med vort Konferencemøde, føler jeg mig tilskyndet til at give Dem og „Stjernens" Læsere en kortfattet Beretning om samme.

Det var med megen Glæde vi modtog Besøg af Præsident Peterson og Ældste P. O. Thomassen til denne Konference, og de have i Sandhed været os til stor Velsignelse, idet Herrens Aand har været rigelig udøst over dem, naar de have staaet frem og vidnet om Evangeliet, og De kan troe, vi have ogsaa benyttet dem godt. Alle vore Forsamlinger vare fuldpakkede af Hellige og Fremmede, hvilke med spændt Opmærksomhed lyttede til Herrens Tjeneres klare og rene Vidnesbyrd.

Af de fremlagte Rapporter fremgaaer, at Konferencen tæller 559 Medlemmer, hvoraf 107 have større eller mindre Funktioner i det hellige Præstedømme. 58 ere døbte i sidste Halvaar, 74 Forsamlinger ere afholdte hos Fremmede foruden en Masse hos Søskende og i vore regulære Lokaler, og vi have 244 „Stjerne" Subskribenter. Brødrene, som have hjulpet mig i mit Missionsarbeide, have virket med roesværdig Flid, og som et Exempel vil jeg blot nævne, at to Brødre i Veile hver have i de sidste Maaneder gjennemmissionæret 32 Landsbyer og 3 Kjøbstæder og solgt en Mængde Smaaskrifter. Udsigterne for Sandhedens Udbredelse ere meget lovende for Nærværende, og Folk lytte med mere Opmærksomhed end nogensinde til vort Vidnesbyrd; dette have vi vistnok for en stor Deel vore Opponenter at takke for, som for en Tid siden med saamegen uforbulgt Glæde udbasunede Præsident Youngs Arrestation, Domfældelse, Flugt osv. og de mange Profetier om Mormonismens snare Fald og Undergang. Disse Beretninger vækkede, som naturlig var, Folks Nysgjerrighed, og de fik Lyst til at forhøre sig hos os og Andre om Forholdene i det Land, hvor saamangen Slægtning, Ven eller Bekjendt befandt sig. Bladenes omhyggelige Fortien af Begivenhedernes videre Udvikling i Utah — da de ikke længere svarede til vore Fjenders Forhaabninger — har naturligvis ikke styrket Oppositionen. Man har nu i over 40 Aar profeteret paa alle mulige Maader om Mormonismens Undergang, men Faktum — det urokkeligste af alle Argumenter — bevise for al Verden, at Mormonismen vinder mere og mere Terræn og staaer paa fastere Fødder end nogensinde.

Jeg er glad og lykkelig ved at agtes værdig at virke for saa ædel en Sag, og jeg er taknemlig for Herren, fordi han har skjenket mig saa mange gode, oprigtige og nidkjære Mænd til Medarbeidere i Viingaarden og dog er Tallet for ringe. Denne Konference er nemlig af megen stor Udstrækning, og det er aldeles umulig for Brødrene at komme allevegne; derfor er der mange Egne endnu, hvor der ikke er bleven missionæret i flere Aar; men min Bøn er, at Herren vil opreise flere Arbeidere i sin Viingaard, thi Høsten er stor og Tiden kort.

Med venlig Hilsen til de Hellige i Deres Nærhed tegner jeg mig Deres oprigtige Broder i Pagten

Chr. Madsen.

# Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.")

(Fortsat fra Side 220.)

---

Medens Apostlene reiste til Far West for at opfylde denne Aabenbaring, lykkedes det Profeten Joseph og hans Broder Hyrum at undkomme fra Fængslet, hvorpaa de reiste til Quincy for at træffe sammen med deres Familier og de Hellige. Den 2den Mai kom Apostlene til Quincy, og næste Dag begave de sig ud til Br. Cleveland, hos hvem, Brødrene Joseph og Hyrum opholdt sig. Broder Brigham siger, at det var et af de lykkeligste Øieblikke i hans Liv, da han atter trykkede Profeterne i Haanden og saae at de vare frie fra deres Fjender. Joseph følte som en Fader der efter at være undsluppen fra et Rædsels Herredømme atter befandt sig blandt sine Børn. De to næstpaafølgende Dage afholdt Kirken en Konference i Quincy, hvor Profeten Joseph præsiderede. Blandt Andet, som her vedtoges var det Følgende: „Herved bevidnes, at denne Konference sanktionerer og bekræfter de Tolvs Forhandling i Konferencen afholdt paa Tempelpladsen i Far West, Missouri den 26de April sidstleden.

Fra Quincy flyttede Præsident Young, saavelsom de fleste af Kirkens Medlemmer, opad Mississippi Floden til Commerce, hvor der vel var paabegyndt en lille By, men endnu kun faa Indbyggere, det lykkedes Profeten at afkjøbe dem deres Ret til Landet, og her anlagdes „Nauvoo". Broder Brigham og Nogle af de Tolv flyttede deres Familier til Montrose paa den anden Side af Floden, hvor de fandt nogle gamle Hytter, som de indrettede til midlertidige Bopæle. Efterat det var besluttet at udgive et Blad under Navn af „Times and Seasons" i Nauvoo, skrev Præsident Young og de Tolv en Epistel adresseret: „Til Ældsterne af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, til Kirken i Adspredelsen og til alle de Hellige". Den blev trykt i det første Nummer af Bladet og var et meget lærerigt Dokument, som vistnok gav dem, til hvem det var skrevet, megen Trøst og Opmuntring. Blandt Andet sagde de: „Fremfør aldrig Bespottelsesdom mod eders Brødre og især vogt Eder for at gjøre det mod Kirkens Authoriteter eller Ældster, thi et saadant Princip er af Djævelen, som kaldes „vore Brødres Anklager", end ikke Michael turde fremføre en Bespottelsesdom mod Satan, men sagde: „Herren straffe dig!" Enhver, som gjør sig skyldig i Saadant, vil falde i Djævelens Snarer medmindre han hurtigt omvender sig."

Vi anføre netop dette lille Stykke for at vore Læsere skulle erindre og overveie det, da det er en Synd, som Mange gjøre sig skyldige i uden at tænke, at det vil lede dem bort fra Kirken. Det er ikke sjeldent, at dette skeer, men de Sidste Dages Hellige skulde omhyggeligen vogte sig for at gjøre det, da det er et sikkert Tegn paa Apostasi.

I Juli 1839 var der megen Sygdom blandt de Hellige. Profeten Joseph modtog saamange Syge i sit Huus, at det var ligt et Hospital, han passede dem, indtil han selv blev syg og maatte gaae tilsengs. Han var meget syg for nogle Dage, til Herrens Kraft hvilede paa ham og han stod op fra sin Seng. Han begyndte i sit Huus i Jesu Navn at byde de Syge staae op og blive helbredte, hvilket skete ifølge hans Ord. Han vedblev

at gaae fra Huus til Huus og fra Telt til Telt paa Flodens Bredder helbredende de Syge. Da han kom til det sidste Huus seilede han og nogle af de Tolv over Floden til Montrose, hvor han gik ind i Præsident Youngs Hytte og bød ham i Jesu Kristi Navn at staae op, og blive karsk, han stod op helbredet og fulgte med Profeten og Apostlene ind til Elijah Fordham, hvis Familie og Venner troede at han laae for Døden. Joseph traadte op til ham, tog ham i Haanden og bød ham i Jesu Navn staae op og blive karsk, hans Røst lød som en himmelsk Røst, Broder Fordham sprang strax op bad om sine Klæder og fulgte med Brødrene ud i Gaden. Derpaa gik de hen til Joseph B. Noble, som ogsaa var meget syg, og han helbredtes paa samme Maade. Efter at Joseph ved Guds Kraft, havde helbredet alle de Syge tog han over Floden tilbage til sit Hjem.

Denne Dag vil aldrig forglemmes af de Hellige; thi Guds Kraft blev aabenbaret paa en vidunderlig Maade. Der herskede megen Sygdom blandt de Hellige, hvilket deels kom af de mange Lidelser og Gjenvordigheder de maatte udholde, da de bleve drevne fra deres Hjem i Missouri, og deels af det usunde Klima, hvor de nu boede. Men Gud var naadig mod Folket og Mange helbredtes som blev anseet syge til Døden.

I September Maaned gjorde Br. Brigham sig færdig for at gaa til England paa Mission. Han havde atter været angrebet af en haard Sygdom, og hans Helbred var endnu saa daarlig, at han ikke var istand til uden Hjælp at gaa de to hundrede Alen fra sit Huus til Flodbredden, og ikke alene var Helbreden svækket; men han og de andre Brødre vare i meget fattige Kaar. Den eneste Hoved-Bedækning han havde var en Klædes Hue, som Sr. Young syede ham af et Par udslidte Beenklæder. Da han ingen Overfrakke havde, maatte han istedetfor denne, bruge et Teppe, som blev taget fra hans Børns Seng, hvilket han fæstede paa sig ved Hjælp af et Halsklæde. I saadan Tilstand forlod han sin Familie for at opfylde sin Mission i et Land 5000 eng. Mile borte, og næsten alle Apostlene vare stedte i lignende Omstændigheder. Deres Eiendomme havde Pøbelen røvet fra dem og blottet for Alt, vare de udrevne af Staten Missouri, saa de og deres Familier befandt sig i den dybeste Fattigdom, og dog tænkte ingen af dem paa at blive undskyldte fra at gaae paa denne Mission. Deres Kaldelse var, at reise over de store Vande, og de vidste, at han, som havde kaldet dem, ogsaa vilde styrke dem til at udføre deres Missioner. Herren aabnede Veien for dem paa en forunderlig Maade. Da Brødrene, Young og Kimball, toge Plads i Diligencen i en By i Indiana, forventede de kun at kjøre et lille Stykke Vei, da de vidste hvor lidt Penge de havde med sig; men, da de ankom til det Sted, hvortil de havde taget Billetter, fandt de, at de havde Penge nok til at naae et andet Sted, og da de kom dertil, havde de Midler nok til at gaae videre; saaledes gik det fra By til By, til de naaede Kirtland, hvor Præsident Young udregnede deres Udgifter, hvilke beløb sig til 87 Dollars medens de kun havde 13½ Dollars da de forlode Pleasant Grove, den By i Indiana, hvor de begyndte deres Reise tilvogns. Du spørger maaskee hvorledes gik det til? Forklaringen er simpel hen den: „Herren formerede deres Midler paa samme Maade, som Enkens Meel og Olie. I. Kon. 17, 10—17.

(Fortsættes.)

## Blandinger.

Shakerne eller „det forenede Samfund af de Troende for den tusindaarige Kirke" stammer fra Sevenner-Profeterne, som i Aaret 1710 udvandrede til England og dannede en Menighed af Inspirerede i Bolton i Nærheden af Manchester. I Aaret 1768 indtraadte i Sekten Anna Lee, der var gift med en Smed fra Manchester; hun led af Konvultioner, men indbildte sig, at hun havde guddommelige Aabenbaringer og Syner; hun blev derfor Sektens „aandelige Moder", selv kaldte hun sig „Ordet". I 1774 udvandrede hun med sine Tilhængere til Amerika og stiftede smaa Kolonier ved Hudson Floden, hvilke efter Annas Død 1784 ogsaa forplantede sig til Ohio og Kentucky. (Hun havde i levende Live erklæret sig selv for udødelig, men hendes Død bragte ikke de Troende ud af Indbildningen). 1832 havde Sekten 15 Menigheder med 6000 Medlemmer. Ægteskab er strengt forbudt blandt dem, og de faae kun Tilvæxt ved Optagelse af nye Medlemmer. De have egne, hellige aabenbarede Bøger. Gudstjenesten er ledsaget af Dands og Haandklap, den saakaldte „Dødsdands", der undertiden udføres, er saa vild og heftig, at de Dandsende tilsidst styrte om af Udmattelse. Bestyrelsen af Menighederne staae under Ældster. („Nordisk Konversationslexikon").

Der er Udsigt til at Salt Lake City inden ret længe vil blive forsynet med Gas. Ifølge sidste Folketælling er Byens nuværende Folkemængde 19,029, og hvis Omegnen tages med 25,593.

Kongresmanden James G. Blair har overleveret vor Delegerede W. H. Hooper følgende Skrivelse, som Svar paa Utah-Damernes Takkeadresse:

„Washington, den 15de Marts 1872.

Velbaarne Hr. W. H. Hooper, Delegeret fra Utah.

Ærede Herre. Tillad mig herved at udtale min hjertelige Tak og dybe Høiagtelse til de ærede Damer i Utah for den Æresbevisning, som de ydede mig ved Dem i deres Adresse af 2den Marts dette Aar, i Anledning af min frimodige Optræden for Sandhed og Ret i Kongressen, hvor jeg søgte at redde dem og andre af Utahs Borgerinder fra ærekrænkende Behandling, gjenoprette Freden i deres Hjem mellem Bjergene og bortdrive Tyranni og Undertrykkelse derfra.

Med Agtelse

J. G. Blair."

„San Francisco Pioneer" siger: Flere Kvinder i San Francisco have i de sidste Par Uger begaaet Selvmord paa Grund af Umuligheden at faae Arbeide, og „fordi de foretrak Døden for Vanære". Ak, er det kommen saavidt, at Kvinden kun har Valget mellem Død eller Vanære i den store, kristne, monogamiske Stad San Francisco! Hvor ere alle disse elendige Skraalhalse henne, som ville have al Verden til at troe, at al kvindelig Elendighed findes kun i Utah? I Utah ere vi dog endnu ikke komne saa vidt, at kun Død eller Skjændsel staaer Kvinden aaben. Kvindelig Dyd er Løsenet der.

Bladet „Washington Capital" har følgende Bemærkning: „Dommer Mc. Kean fra Utah, hvis kydske Sjæl er saa oprørt over Mormonernes Polygami, at

han uden Betænkning offrer baade Loven og Evangeliet for at undertrykke samme, er for Øieblikket i Washington. Vilde det ikke være godt for den ærede Dommer, medens han er her, at henvende sin Opmærksomhed paa de grove Beskyldninger, som Senetor Stewart og Andre have fremført mod ham?"

Et hemmeligt Forbund under Navn af Union League of Uniteid Sons of America organiseres i denne Tid. Forbundets Maal er at modvirke den romersk-katholske Kirke. Enhver, uden Hensyn til Nationalitet, kan blive Medlem.

Et Jordskjælv fandt Sted i Schemodha i Kaukasus den 28. Januar, hvorved mange Mennesker og Dyr mistede Livet. En Masse Huse og Boder styrtede sammen, hvorved der opstod en saadan Støv, at det blev helt mørkt. Tænker man sig Menneskenes og Dyrenes fortvivlede Skrigen, Nødraabene fra de under Ruinerne Begravne, de Saaredes og Døendes Jamren, og alt dette i en Kulde af 15 Grader samt dyb Snee, saa kan man gjøre sig en Forestilling om Elendigheden.

I Antiochia har der fundet et Jordskjælv Sted den 3die April, hvorved den halve Deel af Byen blev ødelagt og 1500 Mennesker tilsatte Livet.

I Sydcalifornien var der sidst i Marts Maaned et Jordskjælv, i Loan Pine blev 30 dræbte og 100 saarede. I andre Landsbyer i Loan Pines Omegn bleve Adskillige dræbte.

Ved Afstemningen i Utah, om hvorvidt Folket ønskede Territoriets Optagelse som Stat i Unionen, stemte 25,160 for og kun 363 imod.

---

# Indhold.



---

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

---


**Kjøbenhavn.**

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. E. Bording.